

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 1713217429
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1713217429.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu AB restructuring k. s., so sídlom Dostojevského rad 19, 811 09 Bratislava, IČO: 47 241 608, správcu konkurznej podstaty úpadcu SUCHÉ MIESTO s. r. o., so sídlom Obchodná 4, 811 06 Bratislava, IČO: 36 357 359, zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Berecom, so sídlom DOMUS PETRA, Pod Sokolice 1/B, 911 01 Trenčín, IČO: 42 142 440, proti žalovanej Obec Chorvátsky Grob, Nám. Josipa Andriča 17, 900 25 Chorvátsky Grob, IČO: 00 304 760, zastúpenej Advokátska kancelária VOZÁR s. r. o., Trenčianska 56/D, 821 09 Bratislava, IČO: 47 234 628, o zaplatenie 13 888,72 eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/60/2015-144 z 22. septembra 2016, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaná m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/60/2015-14 z 22. septembra 2016 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 24Cb/110/2014-112 z 12. decembra 2014 a žalovanej priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd v podrobnostiach poukázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 13 888,72 eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 8. februára 2012, titulom bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451, § 456 a § 457 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol o zamietnutí žaloby, pretože nárok žalobcu považoval za nepreukázaný. Žalobca svoj nárok odvodzoval z toho, že dňa 7. novembra 2011 uzavrel so žalovaným Dohodu o spoločnom postupe (ďalej aj „dohoda“), predmetom ktorej bola úprava práv a povinností súvisiacich s prevodom vlastníckeho práva k verejnej kanalizácii a verejnému vodovodu v lokalite Panónsky háj 2 na žalovanú. V zmysle článku 8.1 dohody, mala táto nadobudnúť platnosť dňom jej podpisu a účinnosť podľa § 47a ods. 1 a 2 OZ po jej zverejnení, a to až dňom zaplatenia sumy 13

888,72 eur žalobcom na účet žalovanej. V zmysle dohody však bolo potrebné, aby uvedená suma bola uhradená do 7 dní od jej podpisu, pričom pri nesplnení tejto podmienky - pokiaľ sa strany nedohodli inak - stráca dohoda platnosť. Žalobca žalovanú sumu uhradil dňa 15. novembra 2011, čo považoval za splnenie svojej povinnosti stanovenej dohodou. Podľa jeho tvrdení následne čakal na zverejnenie dohody, resp. na uplynutie 3 - mesačnej lehoty v zmysle § 47a ods. 4 OZ. Žalovaná zastávala názor, že predmetná suma nebola na jej účet pripísaná v stanovenej 7 - dňovej lehote od podpisu dohody, ktorú preto nikdy nezverejnila, pričom o svojom postupe žalobcu neinformovala. S poukazom na uvedené žalobca tvrdil, že vedomosť o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej nadobudol dňom 8. februára 2012, nakoľko dňa 7. februára 2012 uplynula lehota, v rámci ktorej mala byť dohoda zverejnená a týmto dňom sa zároveň žalovaná dostala do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia.

3. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť. Uviedla, že ako dodávateľ uzavrela so žalobcom ako odberateľom Zmluvu č. 845/2009 o podružnej dodávke pitnej vody zo 7. júla 2009, predmetom ktorej bola dodávka pitnej vody na staveništné odberné miesto Súboru rodinných domov PH 2 v Chorvátskom Grobe z vodovodnej prípojky Bratislava - Vajnory. Na základe tejto zmluvy faktúrovala žalobcovi vodomerom namerané množstvo vody, pričom jednou z faktúr bola faktúra č. 141/2011 na sumu 13 888,72 eur, splatná dňa 4. októbra 2011 za množstvo vody odobratej v období od 1. januára 2011 do 31. júla 2011. Nakoľko suma uhradená žalobcom bola pripísaná na účet žalovanej až 16. novembra 2011, kedy už dohoda v zmysle článku 8.1 nebola platná, priradila sumu 13 888,72 eur na úhradu splatnej faktúry č. 141/2011. Poukázala aj na skutočnosť, že Zmluvu o podružnej dodávke pitnej vody žalobca vypovedal až dňa 28. septembra 2011, s účinnosťou od 31. decembra 2011. Z uvedených dôvodov žalovaná považovala svoj postup za správny.

4. Po oboznámení sa so spisovým materiálom a po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie považoval za nesporné, že dňa 7. júla 2009 uzavreli strany Zmluvu o podružnej dodávke pitnej vody, na základe ktorej žalobca uhradil faktúry vystavené žalovanou za odber vody. Súd prvej inštancie mal tiež preukázané, že žalovaná vystavila žalobcovi vyššie uvedenú faktúru č. 141/2011, že dňa 7. novembra došlo medzi stranami k podpísaniu Dohody o spoločnom postupe a že žalobca dňa 15. novembra uhradil sumu 13 888,72 eur, ktorá bola následne na účet žalovaného pripísaná až 16. novembra 2011. Za preukázané súd považoval aj ukončenie platnosti Zmluvy o podružnej dodávke pitnej vody ku dňu 31. decembra 2011, ako aj vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu SUCHÉ MIESTO s. r. o., Bratislava dňa 7. augusta 2013.

5. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že k skutočnostiam, o ktoré žalobca opieral svoju žalobu, nepredložil žiadne dôkazy. Skonštatoval, že suma 13 888,72 eur bola na účet žalovanej pripísaná až dva dni po dohodnutom termíne v zmysle Dohody o spoločnom postupe. Nakoľko išlo o veľmi krátku lehotu, žalobca si musel byť vedomý toho, že platbu uhradil oneskorene, pričom nevysvetlil, prečo došlo k tomuto omeškaniu a či mu vo včasnej úhrade bránili nepredvídané okolnosti. Z takto zisteného skutkového stavu súd považoval za správny postup žalovanej, ktorá úhradu žalobcu považovala za zaplatenie faktúry č. 141/2011 zo dňa 20.09.2011, splatnej dňa 4.10.2011 v sume 13 888,72 eur za dodávku vody v období od 1.01.2011 do 31.07.2011.

6. Žalobca v konaní navrhol vykonať dokazovanie výsluchom svedkov, zmluvami na odber vody s obyvateľmi a dokladmi o prijatých platbách od obyvateľov, ktoré žiadal predložiť od žalovanej. Súd prvej inštancie neprípustil vykonanie ďalších dôkazov, nakoľko vychádzal z toho, že predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti, o ktoré žalobca opiera svoju žalobu. Súd preto výslovne uviedol, že dokazovanie bude smerovať len na preukázanie skutočnosti, že žalobca neodobral vodu tak, ako mu bol jej odber faktúrovaný faktúrou č. 141/2011. Len tak bolo možné preukázať, že žalovaná sa v uvedenej výške bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

8. Na odvolanie žalobcu odvolací súd prejednal vec postupom podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozhodnutím súdu prvej inštancie. Uviedol, že z hľadiska predmetu konania, ktorým bolo vydanie bezdôvodného obohatenia, bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že žalovaná sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila a v akej výške. K bezdôvodnému obohateniu žalovanej malo - podľa tvrdení žalobcu - dôjsť dvojitém inkasovaním platieb za dodávku vody jednak od žalobcu a jednak od obyvateľov lokality Panónsky háj 2. S poukazom na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie odvolací súd skonštatoval, že žalovaná bola oprávnená započítať sumu 13 888,72 eur na úhradu svojej pohľadávky, vzniknutej na základe zmluvy č. 845/2009, za dodávku pitnej vody v zmysle faktúry č. 141/2011, splatnej dňa 4. októbra 2011. Odvolací súd tak zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že vodu neodobral tak, ako mu bola faktúrovaná vyššie uvedenou faktúrou. Ohľadom argumentácie žalobcu, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila dvojitém inkasovaním platieb, odvolací súd uviedol, že ani toto tvrdenie žalobca nepreukázal. Výsluch navrhovaných svedkov považoval za neefektívny, pretože by nebol spôsobilý danú skutočnosť preukázať. Za správny považoval odvolací súd aj záver o zamietnutí návrhu na vykonanie ostatných dôkazov navrhnutých žalobcom, ktoré žiadal predložiť od žalovanej, pretože žalobca mal sám disponovať dôkazmi, ktoré by preukazovali, aké odbery v rozhodnom období faktúroval žalobca konečným odberateľom v porovnaní s centrálnym vodomerom, nakoľko faktúra č. 141/2011 sa týkala centrálného vodomeru.

9. K námietke žalobcu v odvolaní, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď súd neakceptoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania konaného dňa 14. októbra 2014 a vec prejednal, odvolací súd s poukazom na § 101 ods. 2 OSP (účinného do 30. júna 2016) uviedol, že dôležitý dôvod na odročenie pojednávania môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdnemu konaniu - so zreteľom na všetky okolnosti - vážna, súčasne ospravedlniteľná, nepredvídateľná, neodvrátiteľná a náhla. Odvolací súd mal z obsahu spisu preukázané, že predvolanie na pojednávanie na deň 14. októbra 2014 bolo žalobcovi doručené dňa 24. septembra 2014. Dôvod na odročenie spočíval v tom, že žalobca udelil plnú moc na zastupovanie advokátovi a ten nemal dostatok času na prípravu na pojednávanie, žalobca oznámil súdu jeden deň pred nariadeným pojednávaním, čo však nemožno považovať za včasné oznámenie dôvodu na odročenie pojednávania. Odvolací súd bol toho názoru, že pokiaľ sa žalobca chcel dať zastúpiť advokátom, mohol tak urobiť v primeranej lehote po prevzatí predvolania na pojednávanie. Dôvody, pre ktoré si žalobca zvolil advokáta jeden deň pred pojednávaním, neboli podľa názoru odvolacieho súdu takého charakteru, že by žalobcovi objektívne bránili zvoliť si právneho zástupcu skôr. V takomto prípade preto neakceptovanie žiadosti žalobcu o odročenie pojednávania - pre absenciu relevantného dôvodu podľa § 119 ods. 1 OSP - nevedie k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal aj na závery vyplývajúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 10Bdo/19/2014 z 29. júla 2015 (uverejneného pod č. 24 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 3/2016). Odvolací súd poukázal tiež na skutočnosť, že právo na súdnu ochranu a prejednanie veci v primeranej lehote vyjadrené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“) a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí rovnako a bez výhrad pre všetkých účastníkov konania. Žiadny z nich však nemôže byť bezdôvodne zaťažovaný neprítomnosťou druhej strany. V prípade neodôvodnenej a nepreukázanej neúčasti na pojednávaní je povinnosťou súdu vo veci konať aj bez účasti niektorého z účastníkov. Právo účastníka zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, teda aby bola jeho vec prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, nemožno však chápať tak, že súd nemôže konať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť mu uplatnenie tohto práva (viď aj ustanovenie § 101 ods. 2 OSP).

10 Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvej inštancie konštatoval, že tento sa neprieči účelu občianskeho súdneho konania, keďže predvolanie na pojednávanie bolo žalobcovi doručené v dostatočnom časovom predstihu, výrazne presahujúcim 5 - dňovú lehotu na prípravu na pojednávanie, vrátane udelenia plnej moci právnenému zástupcovi. S odkazom na uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/78/2010 z 20. apríla 2010 zdôraznil, že prípadná neschopnosť zorganizovať zastupovanie

účastníka na požadovanej úrovni, ide na ujmu účastníka alebo advokáta, a nie na ujmu súdu. Naviac, pojednávanie nariadené na deň 14. októbra 2014 bolo odročené bez prejednávania veci na termín 17. októbra 2014, a to aj so súhlasom právneho zástupcu žalobcu.

11. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je dôvodné potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správne rozhodnutie. Zároveň žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 a § 262 ods. 1 CSP.

12. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), ako aj z dôvodu, že predmetné rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Porušenie práva na spravodlivý proces bolo podľa názoru žalobcu zapríčinené tým, že odvolací súd sa plne stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, v ktorom súd nepripustil a nevykonal žiadny z navrhnutých dôkazov, a to bez náležitého odôvodnenia. Zároveň v tejto súvislosti považoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie za zmätočné a nepreskúmateľné z dôvodu, že na pojednávaní dňa 17. októbra 2014 súd pripustil dokazovanie, ale na nasledujúcom pojednávaní dňa 12. decembra 2017 vykonanie žiadneho z navrhnutých dôkazov nepripustil. Pochybenie odvolacieho súdu, okrem stotožnenia sa so závermi súdu prvej inštancie, žalobca videl v tom, že v napadnutom rozsudku prípadné vykonanie svedeckých výpovedí označil za neefektívne, bez presnejšieho zdôvodnenia tohto záveru. K nevykonaniu ostatných navrhovaných dôkazov (zmlúv uzatvorených s obyvateľmi a dokladov o platbách prijatých od jednotlivých obyvateľov za dodávku pitnej vody, počnúc rokom 2010) dovolateľ uviedol, že odvolací súd vôbec neprihliadol na skutočnosť, že žalobca je v konkurze a súdom ustanovený správca nedisponuje požadovanými dôkazmi, pričom nie je ani v jeho možnostiach zabezpečiť výpisy z účtovníctva žalovanej, ktoré by preukázali, aké platby žalovaná od obyvateľov za pitnú vodu skutočne prijala a následne si ich započítala aj voči žalobcovi. V súvislosti s uvedeným poukázal žalobca na zásadu objektívnej pravdy, v zmysle ktorej mal odvolací súd spoľahlivo zistiť skutkový stav veci. Žiadal preto, aby žalovaná v zmysle zásady kontradiktórnosti preukázala, že k duplicitnému prijatiu platieb nedošlo.

13. Žalobca v podanom dovolaní ďalej namietal, že pri riešení právnej otázky jednostranného započítania pohľadávky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe NS SR ako súdu dovolacieho tým, že uznal jednostranné započítanie žalovanej napriek tomu, že z jej strany nedošlo k žiadnemu kompenzačnému prejavu vôle smerujúceho k žalobcovi, ktorý je však obligatórnou náležitosťou jednostranného započítania pohľadávky. Uviedol, že k zániku pohľadávky započítaním nedochádza automaticky, ale musí mu predchádzať tzv. kompenzačný prejav, ktorý musí spĺňať podmienky vyžadované pre platnosť právneho úkonu podľa § 37 OZ. V súvislosti s problematikou jednostranného započítania pohľadávky žalobca poukázal na § 580 OZ, ako aj na uznesenie NS SR sp. zn. 2 M Cdo/18/2007 zo 16. decembra 2008, v ktorom NS SR upriamil pozornosť na zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby mohol nastať zánik vzájomných pohľadávok započítaním. Zdôraznil, že z napadnutého rozsudku vyplýva, že odvolací súd uznal jednostranné započítanie pohľadávky zo strany žalovanej v súlade so zákonom. Žalovaná však v konaní vykonanie kompenzačného prejavu nepreukázala a odvolací súd ani neprihliadol na námietky žalobcu o neprípustnosti tohto jednostranného započítania. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania.

14. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu - k námietke žalobcu o nevykonaní navrhovaných dôkazov - uviedla, že je potrebné prisvedčiť názoru súdu prvej inštancie. Podľa jej názoru, požiadavka žalobcu na predloženie požadovaných listín nebola oprávnená. Žalobca až v priebehu konania začal argumentovať údajnými duplicitnými platbami vodného, ktoré mala podľa jeho slov žalovaná prijímať a tak sa na jeho úkor bezdôvodne obohacovať. Podľa žalovanej by sa však ani v prípade preukázania dvojitého platieb nejednalo o žiadnu skutkovú podstatu bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalobca platil vodné na základe

riadne uzatvorenej zmluvy so žalovanou, vo výške podľa vodomera nameraného množstva, čím si plnil svoj dlh voči žalovanej. Žalovaná bola preto oprávnená priradiť platbu vo výške 13 888,72 eur k nezaplatenej faktúre č. 141/2011 za odber vody v zmysle uzavretej Zmluvy o podružnej dodávke pitnej vody. Žalovaná poukázala na skutočnosť, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy (viď napríklad uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/153/2011 zo 14. septembra 2011). Navyiac, žalobca sa nemôže vyhovárať na to, že je v konkurze a nemôže tiež vyčítať odvolaciemu súdu, že na stav konkurzu neprihliadol, pretože žalobca je povinný uniesť dôkazné bremeno, a to aj vtedy, ak je ním správca konkurznej podstaty úpadcu. Požiadavka, aby žalovaná predkladala požadované dokumenty, je podľa jej názoru aj v rozpore s negatívnou dôkaznou teóriou, nakoľko požadované doklady mali preukázať neexistenciu dvojítých platieb (viď uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/81/2010 z 31. mája 2010). Žalovaná však napriek tomu neexistenciu dvojítých platieb preukázala na pojednávaní dňa 12. decembra 2014 tým, že predložila dôkazy o tom, že v prípade, ak konečný odberateľ uhradil za vodu žalobcovi a zároveň mu bola faktúrovaná úhrada aj žalovanou, tá tieto platby nepožadovala, faktúry o tieto sumy ponížila a ak už boli uhradené, peniaze vrátila konečnému odberateľovi. Opätovne zdôraznila, že súd nemusí vykonať dôkazy, ktorými majú byť preukázané skutočnosti právne bezvýznamné pre posúdenie uplatneného nároku. Žalobca predložil dôkazy podaním zo dňa 20. novembra 2014, ako aj listinné dôkazy, s ktorými sa súd oboznámil na pojednávaní dňa 12. decembra 2014. Súd však zopakoval, že vykoná len dôkazy na preukázanie skutočností vyplývajúcich z podanej žaloby. Postup súdu prvej inštancie v tomto smere, a najmä jeho odôvodnenie v napadnutom rozsudku, považuje za jasné a zrozumiteľné. K žalobcom navrhovanému výsluchu svedkov žalovaná uviedla, že títo mali objasniť okolnosti týkajúce sa uzatvárania Dohody o spoločnom postupe. Medzi stranami však nebolo sporné, že táto dohoda bola uzatvorená, ale nenadobudla účinnosť a taktiež nebola pochybnosť ani o platnosti Zmluvy o podružnej dodávke pitnej vody č. 845/2009. K námietke dovolateľa, týkajúcej sa ním tvrdeného kompenzačného prejavu vôle, žalovaná poznamenala, že záväzok žalobcu zaplatiť vodné vyúčtované faktúrou č. 141/2011 nezanikol započítaním, ale zaplatením, teda splnením. Na základe uvedeného navrhla dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietnuť a priznať jej náhradu trov konania v celej výške.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

16. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

17. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

18. V posudzovanom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd sa plne stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, v ktorom súd bez náležitého odôvodnenia nepripustil a nevykonal žiadny z navrhnutých dôkazov, v súvislosti s čím považoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie za zmätočné a nepreskúmateľné. Odvolací súd podľa názoru žalobcu pochybil, keď prípadné vykonanie navrhovaných svedeckých výpovedí bez presnejšieho odôvodnenia označil za neefektívne. Taktiež tým, že v prípade

zmlúv uzatvorených s obyvateľmi obce a dokladov o prijatých platbách od obyvateľov o dodávke pitnej vody (počnúc rokom 2010) neprihliadol na skutočnosť, že žalobca je v konkurze a súdom ustanovený správca nedisponuje požadovanými dôkazmi a nie je ani v jeho možnostiach ich zabezpečiť z účtovníctva žalovanej, zaťažil odvolací súd svoje rozhodnutie vadou podľa § 420 písm. f/ CSP. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval teda dovolateľ v posudzovanom prípade postup odvolacieho súdu priečiaci sa zásade objektívnej pravdy, v zmysle ktorej mal odvolací súd spoľahlivo zistiť skutkový stav veci. Tak v prípade odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu dovolateľ namieta absenciu náležitého odôvodnenia rozhodnutí a s tým súvisiacu nepreskúmatelnosť v súvislosti s nevykonaním navrhovaných dôkazov.

19. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

20. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

21. Dovolací súd k dovolacej námietke žalobcu o nedostatočne vykonanom dokazovaní, resp. jeho nedoplnení žalobcom navrhovaným spôsobom uvádza, že nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu podľa § 420 CSP (viď R 37/1993). Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné (viď R 125/1999). Dovolacím dôvodom v zmysle tohto ustanovenia, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania, nie je ani dovolateľom namietané nesprávne alebo nedostatočné zistenie skutkového stavu. Rovnako prípustnosť dovolania nezakladá ani zhodnotenie vykonaných dôkazov súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany, keďže ide o skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní.

22. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá

pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

23. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou úvahy súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Ako už dovolací súd uviedol v odseku 21 odôvodnenia, ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nezakladá to vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany sporu mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčené (viď R 125/1999, R 6/2000). Táto námietka dovolateľa - vzhľadom na vyššie uvedené - nezakladá preto prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

24. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno vyvodzovať ani z tvrdenia dovolateľa, že odvolací súd neprihliadol na jeho argument, že je v konkurze a správca konkurznej podstaty nedisponuje požadovanými dôkazmi, ktorými malo byť (podľa žalobcu) preukázané, že na strane žalovanej došlo k duplicitnému prijatiu platieb za odber vody. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že súd prvej inštancie a ani odvolací súd nepovažovali tieto dôkazy za spôsobilé preukázať skutočnosť, z ktorých žalobca vyvodzoval svoj nárok uplatnený žalobou. Napokon súd nie je povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument, či námietku sťažovateľa.

25. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

26. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

27. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

28. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

29. K námietke nepreskúmateľnosti (nedostatočného odôvodnenia) rozhodnutia odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie dovolací súd odkazuje na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3.12.2015 pod č. 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad

vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

30. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné považovať ho za nedostatočne odôvodnené a arbitrárne. Dovolací súd nezistil dovolateľom namietanú absenciu náležitého odôvodnenia, jeho nedostatočnosť, či z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého odôvodnenia vyplývajú dôvody vedúce k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby pre nepreukázanie nároku žalobcu. Odvolací súd správne konštatoval, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať ním tvrdené skutočnosti, podľa ktorých sa žalovaná na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Dospel k záveru, že v konaní boli naopak preukázané skutočnosti svedčiacie v prospech žalovanej, odôvodnil neúčelnosť vykonania dokazovania výsluchom navrhovaných svedkov a vysporiadal sa aj s povinnosťou žalobcu uniesť dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdených skutočností. Skonštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a vec aj správne právne posúdil. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie správnosti jeho záverov sa vecne a dostatočne vyjadril k odvolacím námietkam žalobcu v súlade so zisteným a preukázaným skutkovým stavom v prejednávanej veci. Takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

31. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie CSP a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ust. § 447 písm. c/ CSP.

32. Dovolateľ ďalej prípustnosť svojho dovolania založil na ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odchýli od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

33. Podľa ust. § 432 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s citovaným ust. § 421 ods. 1 CSP.

34. Podľa ust. § 447 písm. f/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

35. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli

vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

36. Dovolací súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil právny názor, že ak dovolateľ v dovolaní uplatnenom pre nesprávne právne posúdenie nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil (v prípade prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP), dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo 6. marca 2017). Zo strany dovolateľa je preto potrebné, aby uviedol - formuloval právnu otázku riešenú odvolacím súdom spolu s uvedením riešenia aplikovaného odvolacím súdom, vysvetlil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviedol, ako mala byť právna otázka vyriešená správne. Dovolací súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/42/2018 z 21. augusta 2018 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018 ako R 83/2018, z ktorého vyplýva, že ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ Civilného sporového poriadku, potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť.

37. Zákonná úprava dovolania kladie na jeho vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (ust. § 432 ods. 2 CSP), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením strany sporu v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu, ktorú dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi už riešil. V prípade, ak k naplneniu týchto požiadaviek nedôjde, dovolací súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Uvedený nedostatok predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania v zmysle ust. § 447 písm. f/ CSP.

38. Žalobca v dovolaní ako právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo v posudzovanom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, vymedzil otázku nemožnosti jednostranného započítania pohľadávky z dôvodu absencie kompenzačného prejavu vôle smerujúceho k žalobcovi, ktorý je obligatórnou náležitosťou jednostranného započítania pohľadávky. V súvislosti s riešením uvedenej právnej otázky poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 M Cdo/18/2007 zo 16. decembra 2008, v ktorom dovolací súd upriamil pozornosť na zákonné podmienky, ktorých splnenie sa vyžaduje na to, aby mohol nastať zánik vzájomných pohľadávok započítaním.

39. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov prvej a druhej inštancie vyplýva, že predmetom sporu vôbec nebola otázka možnosti započítania pohľadávky žalovanej proti žalobou uplatnenej pohľadávkou. Predmetom sporu bolo posúdenie, či sa žalovaná na úkor žalobcu bezdôvodne obohatila prijatím žalovanej sumy 13 888,72 eur, ktorú priradila na úhradu faktúry č. 141/2011, vystavenej žalobcovi za odber vody v období od 1.01.2011 do 31.07.2011. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie a ani odvolací súd vôbec neposudzovali splnenie zákonných podmienok jednostranného započítania pohľadávky (podmienkou započítania je existencia vzájomných pohľadávok sporových strán - pozn. dovolacieho súdu), ale skutočnosť, či žalovaná bola oprávnená priradiť žalovanú sumu 13 888,72 eur, uhradenú žalobcom, na zaplatenie faktúry č. 141/2011 (odvolací súd nesprávne a zavádzajúco v bode 19 rozsudku použil výraz „započítat“ - pozn. dovolacieho súdu). Súdov posudzovali správnosť uvedeného postupu žalovanej so záverom, že v posudzovanom prípade došlo k úhrade faktúry č. 141/2011, teda k zániku záväzku žalobcu jeho splnením.

40. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobcom vymedzená právna otázka nebola kľúčová, relevantná pre rozhodnutie odvolacieho súdu, nakoľko je bez právnej relevancie vo vzťahu k posudzovanému prípadu. Preto ani žalobcom uvedené rozhodnutie NS SR sp. zn. 2M Cdo/18/2007 nemôže predstavovať

rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého by sa odvolací súd odklonil pri riešení právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo jeho rozhodnutie v posudzovanom prípade. Teda, pokiaľ predmetom vyššie citovaného rozhodnutia NS SR nebolo riešenie konkrétnej právnej otázky, podstatnej pre rozhodnutie predmetnej právnej veci, uvedené rozhodnutie nemôže byť ani podkladom pre vyslovenie prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolací súd dodáva, že pri vymedzení dovolacieho dôvodu v súlade s ust. § 432 ods. 2 CSP nepostačuje tvrdenie dovolateľa, že závery odvolacieho súdu považuje za nesprávne, prípadne, že nesúhlasí s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí odvolacieho súdu, pokiaľ v dovolaní zákonom predpísaným spôsobom nevymedzí dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP tak, ako je uvedené v bode 36 odôvodnenia tohto uznesenia.

41. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ust. § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť podľa ust. § 447 písm. f/ CSP.

42. Z vyššie uvedených dôvodov potom dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ CSP, ako aj ust. § 447 písm. f/ CSP.

43. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

44. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.